

MAISONDAHLBONNEMA & NEEDCOMPANY

THE BALLAD OF RICKY AND RONNY – A POP OPERA

© Maarten Vanden Abeele

Een Needcompany / MaisonDahlBonnema productie.
Met de steun van de Vlaamse overheid.
In samenwerking met het Kaaitheater (Brussel),
ImPulsTanz (Vienna International Dance Festival).

THE BALLAD OF RICKY AND RONNY – A POP OPERA

Door Robert Steijn

Anna Sophia Bonnema en Hans Petter Dahl zingen het publiek toe vanuit hun alter ego's Ricky en Ronny. Met hun naïeve vertrouwen in de maakbaarheid van het individuele geluk, terwijl in de buitenwereld de oorlogsmachinerie volop doordraait, representeren deze twee zingende figuren een eigentijds levensgevoel. Het is de *mindset* van de nieuwe middenklasse, wier horizon bepaald wordt door wat er zich binnenshuis afspeelt. Ze menen dat ze recht hebben op alles, en als het leven anders loopt dan ze hadden gedacht, wordt dat gezien als een onrechtvaardigheid, die niet geaccepteerd kan worden. Liever vluchten ze in een fantasiewereld, waar alles nog mogelijk is. De glamour van de verbeelding wordt tot in het extreme in stand gehouden.

In wat Ricky en Ronny verkondigen is geen ruimte voor een intellectuele distantie. Omdat ze over alles zingen wat direct in hen opkomt, leven ze totaal in het moment en maken ze van hun hart geen moordkuil. Maar deze ongecensureerde muzikale uitingen luchten niet op. Integendeel, hoe meer ze zingen, hoe meer ze de realiteit uit het oog verliezen en zich vast draaien in de woelingen van hun verstoorde hart en geest. Uiteindelijk scheren ze vervaarlijk langs de rand van de eigen waanzin, wat het wederzijds onbegrip verder vergroot. Maar er is geen weg terug, ze zingen zichzelf de wereld van het excès binnen. De wens wordt de vader en moeder van de verbeelding. Een adoptiekind ontstaat vanuit sneeuw en zaad, en mensen die van gebouwen springen, transformeren in menselijke sneeuw.

Ondanks de onmogelijkheid elkaar te bereiken in elkaars teleurstellingen en verlangens in het leven, lijkt er nog steeds sprake van liefde tussen Ricky en Ronny. Ze kan echter niet meer geconsumeerd worden. Aan elkaar vastgeklonken door een eenmaal uitgesproken ja-ik-wil zijn ze al lang vergeten waarom dat ook alweer was. Hun dialogen verzanden in gezongen kibbelarijen. Hun relatie functioneert vooralsnog als een bastion tegen de boze buitenwereld, maar de rot vertoont zich al in het fundament, van binnenuit, vanuit de krochten van de gekwelde geest.

Dit alles wordt door Anna Sophia Bonnema en Hans Petter Dahl tot leven gebracht met veel empathie. Als toeschouwer beginnen we steeds meer om deze figuren te geven wanneer ze van een aanvankelijke *kinky soap* situatie in een hallucinatoire verdieping van hun beider geesten belanden. Hun teksten dragen daar zeker toe bij. Ze zijn ongekend complex: afwisselend bot en sensitief, cynisch en humaan, platvloers en poëtisch. De muziek verleidt op een zelfde ongrijpbare wijze. Ze is zowel obsessief conceptueel in haar totale structuur van opeenvolgingen zonder rust, als poppy commercieel in sommige songs die diep in het sentiment snijden.

Met *The Ballad of Ricky en Ronny – a Pop Opera* vervolgen Anna Sophia Bonnema en Hans Petter Dahl hun zoektocht naar de ideale combinatie tussen een theatervoorstelling en een concert. Deze keer ontwikkelen ze een wel heel extreme vorm, door de glamour van een psychologische *kinky soap* te verdiepen tot een psychedelisch concert met lyrische uitbarstingen.

De productie roept herinneringen op aan hun eerste, hoog private theatrale concert *Tantra & Western* (1995), waarin ze hun verliefdheid bezongen in oosterse filosofieën verpakt in de poëtica van western songs. Met Ricky en Ronny heeft de fictionalisering definitief toegeslagen en heeft het private zich ten dienste gesteld van een product dat zich kritisch verhoudt tot haar bron. Daarmee is deze productie een logisch vervolg op de discussie over de realiteitswaarde van de kunst in de tekstvoorstelling *Not the real thing* (2005). In *The Ballad of Ricky en Ronny – a Pop Opera* moet het los-zingen van de realiteit heel letterlijk opgevat worden. Los van alles: los van de wereld, los van de anderen, maar ook los van onszelf. Uiteindelijk onacceptabel. Een conclusie die Ricky en Ronny uiteindelijk ook trekken.

CREDITS

Concept en spel

Anna Sophia Bonnema en Hans Petter Dahl

Libretto

Anna Sophia Bonnema

Muziek

Hans Petter Dahl

Kostuum en licht

MaisonDahlBonnema

Animatie

Jan Bultheel

Productieleiding

Luc Galle

Boventiteling en assistentie

Eva Blaute

Een Needcompany / MaisonDahlBonnema productie.

Met de steun van de Vlaamse overheid.

In samenwerking met het Kaaitheater (Brussel),
ImPulsTanz (Vienna International Dance Festival).

© Maarten Vanden Abeele

MAISONDAHLBONNEMA

MaisonDahlBonnema is het duo Hans Petter Dahl en Anna Sophia Bonnema. Deze twee artiesten vervullen sinds 1999 een belangrijke rol in de producties van Jan Lauwers & Needcompany. Hans Petter Dahl legde voorheen een jarenlang parcours af als medeoprichter en performer van de Noorse cult-groep BAK-TRUPPEN. In 1995 richtten Dahl en Bonnema de performancegroep *Love & Orgasm* op. Sindsdien hebben ze een tiental performances ontwikkeld op het kruispunt van gecomponeerde muziek, beeldende kunst, literatuur en theater, als duo of in samenwerking met andere kunstenaars.

Dahl en Bonnema herdefiniëren zich voortdurend: van *Love & Orgasm* over *L&O Amsterdam* tot *MaisonDahlBonnema* - geopend in 2003 als een virtueel concepthuis dat nieuwe collecties gedachten lanceert in de vorm van kleding, muziek, video en tekst.

Hun performances getuigen van een radicale keuze voor het autonoom naast elkaar plaatsen van de verschillende theatrale middelen. Ook het publiek zelf maakt meer dan eens deel uit van de algehele setting. Alles wordt uitgewerkt door Dahl en Bonnema zelf: het schrijven van tekst, het componeren van muziek, het bepalen van de vormgeving, het spelen zelf.

Onder de vleugels van Needcompany ontwikkelt *MaisonDahlBonnema* een nieuw project. *The Ballad of Ricky and Ronny – a Pop Opera*. Een mini-opera. Zingen om vervreemding te creëren, om nieuwe registers te onderzoeken, op een andere manier verhalen en ideeën aan te bieden.

Ruig maar ook gentle, voorbij aan de eigen verbeelding maar niettemin ontegensprekelijk zichzelf. *MaisonDahlBonnema* als levensvorm, met grote aandacht voor processen en verandering: de kletspraat verhult, ontspoord, maar de transformatie zal pijnlijk zijn want volledig!

© Maarten Vanden Abeele

ANNA SOPHIA BONNEMA

Van 1982 tot 1986 doorliep de Nederlandse Anna Sophia Bonnema theaterschool te Amsterdam. Ze realiseerde verschillende theatervoorstellingen en schreef een groot aantal theaterteksten waaronder *De bomen het bos* gerealiseerd met theatergroep Nieuw West, en *Tegenmaat*. Vanaf 1995 werkte ze samen met Hans Petter Dahl in de performancegroep L & O Amsterdam. Ze creëerden verschillende voorstellingen waaronder de love-show *Tantra & Western* (1995), *What have you done with my poem? - Sing-Dance #1* (1996), *Made in Heaven – Sing-Dance #2* (1997), *Attention - Sing-Dance #3* (1998) en de multidisciplinaire performance *Post coitum omne animal triste est* (1999), met iedere avond een andere improviserende danser. Voor deze projecten werkten ze samen met mensen uit verschillende disciplines zoals Liza May Post (beeldend kunstenaar), Oyvind Berg (schrijver), Tom Jansen (acteur), improviserende dansers waaronder David Zambrano, Laurie Booth, Eva Maria Keller, Michael Schumacher en anderen. In 1997 maakten zij een coproductie met Bak-Truppen *Good Good Very Good*. Als duo maakten ze de voorstellingen *Nieuw Werk* (2001) en *Shoes and Bags* (2003). De aanleiding voor *Shoes and Bags* was de opening van hun virtuele mode-, kunst- en concepthuis MaisonDahlBonnema. Met Robert Steijn (performend dramaturg) maakten ze in 2005 de denkvoorstelling *Not The Real Thing*. Hun laatste producties *The Ballad of Ricky and Ronny – a pop opera* (2007) en *Ricky and Ronny and Hundred Stars - a Sado Country Opera* (2010) worden ondersteund door Needcompany.

Needcompany's King Lear (2000) was Anna Sophia Bonnema's eerste productie met Jan Lauwers & Needcompany. Sindsdien was ze ook te zien in *Images of Affection* (2002), *Goldfish Game* (2002), *De kamer van Isabella* (2004), *De Lobstershop* (2006) en *Het Hertenhuis* (2008). In *No Comment* (2003) verving ze Carlotta Sagna. Ze schreef reeds verschillende teksten, waaronder teksten voor *Needlapb* en de *Monoloog van de leugenaar* voor *De kamer van Isabella* (2004).

HANS PETTER DAHL

Hans Petter Dahl was van 1987 tot 1995 verbonden aan het Noorse gezelschap Bak-Truppen. In 1995 richtte hij, samen met Anna Sophia Bonnema, de performancegroep L & O Amsterdam op. Ze creëerden verschillende voorstellingen waaronder de love-show *Tantra & Western* (1995), *What have you done with my poem? - Sing-Dance #1* (1996), *Made in Heaven – Sing-Dance #2* (1997), *Attention - Sing-Dance #3* (1998) en de multidisciplinaire performance *Post coitum omne animal triste est* (1999), met iedere avond een andere improviserende danser. Voor deze projecten werkten ze samen met mensen uit verschillende disciplines zoals Liza May Post (beeldend kunstenaar), Oyvind Berg (schrijver), Tom Jansen (acteur), improviserende dansers waaronder David Zambrano, Laurie Booth, Eva Maria Keller, Michael Schumacher en anderen. In 1997 maakten zij een coproductie met Bak-Truppen *Good Good Very Good*. Als duo maakten ze de voorstellingen *Nieuw Werk* (2001) en *Shoes and Bags* (2003). De aanleiding voor *Shoes and Bags* was de opening van hun virtuele mode-, kunst- en concepthuis MaisonDahlBonnema. Met Robert Steijn (performend dramaturg) maakten ze in 2005 de denkvoorstelling *Not The Real Thing*. Hun laatste producties *The Ballad of Ricky and Ronny – a pop opera* (2007) en *Ricky and Ronny and Hundred Stars - a Sado Country Opera* (2010) worden ondersteund door Needcompany.

Met *Needcompany's King Lear* (2000) werkte Hans Petter Dahl voor het eerst samen met Jan Lauwers & Needcompany. Sindsdien was hij ook te zien in *Images of Affection* (2002), *Goldfish Game* (2002), *De kamer van Isabella* (2004), *De Lobstershop* (2006) en *Het Hertenhuis* (2008). Voor *No Comment* (2003), *De kamer van Isabella*, *De Lobstershop*, *Het Hertenhuis* en *Needlapb* componeerde hij muziek.

SPEELDATA SEIZOEN 2006-2007

Work-in-progress

Théâtre Garonne, Toulouse	2 december 2006
Paleis voor Schone Kunsten, Brussel	20, 21 april 2007
ImPulsTanz, Vienna International Dance Festival	12 augustus 2007

SPEELDATA SEIZOEN 2007-2008

Première

Kaaitheaterstudio's, Brussel	11, 12, 13 oktober 2007
BIT Teatergarasjen, Bergen (Noorwegen)	17, 18 oktober 2007
De Brakke Grond, Amsterdam	23, 24 oktober 2007
La Rose des Vents, Villeneuve d'Ascq	22, 23, 24 april 2008

SPEELDATA SEIZOEN 2008-2009

Theaterfestival, Monty, Antwerpen	22, 23 augustus 2008
Noorderzon, Groningen	26, 27 augustus 2008
TF4, De Brakke Grond, Amsterdam	12 september 2008
Ex Ponto, Ljubljana	15 september 2008
MOT Festival, Skopje	19 september 2008
Kulturhuset, Stockholm	3, 4 oktober 2008
Inkonst, Malmö	6, 7 oktober 2008
Théâtre Garonne, Toulouse	17, 18 oktober 2008
Kaaistudio's, Brussel	24, 25 oktober 2008
Teatro Central, Sevilla	14, 15 november 2008
Teatro Alhambra, Granada	18, 19 november 2008
Teatro Cánovas, Málaga	21, 22 november 2008
Théâtre d'Arles	25 november 2008
Monty, Antwerpen	28, 29 november 2008
KCnona, Mechelen	13 december 2008
Le Cuvier, Artigues	27, 28 januari 2009
CC Maasmechelen	10 maart 2009
Centro Parraga, Murcia	20, 21 maart 2009
Blackbox Theatre, Oslo	27, 28 maart 2009
Cracow Theatrical Reminiscences, Krakau	22 april 2009

SPEELDATA SEIZOEN 2009-2010

4+4 Days in Motion, Archa Theatre, Praag	9, 10 oktober 2009
Post Mainstream Performing Arts Festival, Spiral Hall, Tokyo	16, 17 januari 2010
Eurokaz, Zagreb	23, 24 juni 2010
Theatre Junction, Calgary (Canada)	13, 14, 15, 16 oktober 2010
Cultuurcentrum Brugge	28 oktober 2010
Trøndelag Teater, Studioscenen, Trondheim	3, 4 december 2010

PERS OVER THE BALLAD OF RICKY AND RONNY – A POP OPERA

BELGIË

WHO'S AFRAID OF VIRGINIA WOOLF II

Elke Van Campenhout

Welke kunstenaar durft het vandaag nog te hebben over de liefde? Over dat sentimentele verlengstuk van de burgerlijkheid? Dat huisje-tuintje-boompje gevoel, geplaveid met compromissen. Of erger nog, over de romantische liefde, die *Sehnsucht*, die cultuurtheoreticus Slavoj Zizek vergelijkt met een Kinder Surprise Ei: eigenlijk wil ik niet het ei, maar het surplus dat daar ergens in verborgen zit. En om dat te vinden, wil ik je met plezier aan stukken slaan.

Been there, done that, zegt de gemiddelde theatermaker. De liefde past vandaag niet meer op het podium. Ze is te expliciet, te sensueel, te gevoeliger. Geen wapen voor de intellectuele estheet of de politieke activist. Het gevaar is groot dat je vervalt in romantische clichés, of die nu zoeterig of gewelddadig zijn. En dat is wel het laatste waar een maker zich vandaag mee wil associëren. Exit de liefde dus, tenzij ze in de onmogelijke handen van Josse De Pauw terecht komt. Of zich schuil houdt in het bos van briljante bespiegelingen van Marcel Proust¹. En toch is er af en toe die maker die de handschoen opneemt, om te laveren tussen het al te persoonlijke, en het pijnlijk herkenbare. Die de liefde durft te laten zien in al haar waarheid en leugen, in al haar en zijn kwetsbaarheid.

Hans Petter Dahl en Anneke Bonnema schreven met *The Ballad of Ricky and Ronny* de kroniek van een verloren tijd. Hun exhibitionistisch geëxposeerde lichamen blazen nog een laatste adem uit van een era van vrije seks en hallucinogene verdwazing. Maar intussen woedt buiten de oorlog en is het zweet van de jaren '60-opwinding verkoeld tot een klamme tweede huid, die hun glorieuze lijven als een dwangbuis omsluit. Wat overblijft is banaliteit, verveling, angst, en vertwijfeling. Maar de liefde is er niet minder op geworden

The Ballad of Ricky and Ronny

In *The Ballad of Ricky and Ronny* heeft de liefde haar sporen al ruimschoots verdiend. Geen grootse gebaren hier, maar enkel de ingehouden monotonie van een relatie die zo langzamerhand geen enkele illusie meer heeft op te houden. Anneke Bonnema en Hans Petter Dahl staan eenzaam op een quasi leeg podium, enkel begeleid door een simpele *rhythm box*. Hun pop opera is een nauwelijks hoorbare echo van de enthousiaste onschuld en pathetiek van de rock 'n roll-jaren, van het geloof in de uiteindelijke verlossing. De monotone uitvoering van de songs, verhindert dat je jezelf in emoties verliest. Onaangedaan gaan de twee protagonisten door hun repertoire: *rhythm box* aan, *rhythm box* uit. De klank is mechanisch, de stemmen ingehouden en vlak. Geen rock machismo. Geen adrenaline. Geen testosteron. Enkel nog de essentie. Twee stemmen. Eén ritme. Dat de dagdagelijksheid van de verveling, het verlies, en de stille wanhoop, onverbiddelijk voortstuwt.

The Ballad of Rocky and Ronny is daarom nog geen neerslachtige voorstelling. Melancholisch, dat wel, maar dan zonder enige vorm van pathetiek. De rock-duetten sluimeren ergens tussen Nico en Leonard Cohen in. Kurkdroog, ontdaan van hun zachte verleiding, onthullen ze enkel nog de onbarmhartigheid van het alledaagse. Van een liefde die haar eigen grenzen ruim heeft overschreden.

Het is precies het ingehouden spel van beide acteurs, en hun keuze om het rockgehalte van de voorstelling te temperen tot op het punt van verveling, dat deze voorstelling zo krachtig maakt. Elke song ademt herinneringen, maar spreekt tegelijkertijd van het deficit van een verloren geloof. Ricky en Ronny waren kinderen van hun tijd, denk je. Zij hebben hun heil gezocht in religie en politiek, maar niet echt. In het geloof en de natuur, maar zonder veel overtuiging. Ze zijn de eerste generatie die seks hebben losgekoppeld van reproductie.

En nu, zoveel jaar later, proberen ze zich te verzoenen met de leegte van hun aspiraties. Ronny waagt nog eens een futiele poging tot subversie door op hoge hakken over het podium te drenzen met een nylon over zijn kop. Ricky hijst zich in een sexy club outfit, die niks aan de verbeelding van haar welgevormde achterkant overlaat. Maar hun fantasieën lopen enkel nog uit op kleinzielig geneuzel.

Meer en meer neemt de angst het over van de verbeelding. In het begin houdt de voorstelling nog vast aan de

herkenbaarheid van een vermoeid en repetitief koppellevens, maar langzamerhand evolueert *The Ballad* naar absurde waanzin. Het begint met een onschuldige hallucinatie: Ronny ziet op een avond, tijdens een gezellig etentje bij kaarlicht, de geest van een kind plaats nemen aan de tafel. Hij noemt zijn imaginaire kind Vrijheid, en wijst hem een kamer toe in hun steeds labyrintischer uitdijende huis. Ook Ricky verliest zich meer en meer in het idee van hun vormeloze nageboorte. De enige informatie die je als toeschouwer krijgt over het kind, komt uit de popnummers, waarvan de taal zich steeds verder van een herkenbare werkelijkheid losmaakt. De ene keer neemt Vrijheid de gestalte aan van een onvolgroeid geslachtsdeel in een doodsbéd van sperma. De andere keer is hij niet meer dan een windvlaag, die het hele huis verkilt. Of een paar donkere wolken, die de oorlogsdreiging binnenwurmt in hun narcistische leventjes.

Vrijheid is een kind dat niet geboren lijkt uit wellust, maar uit verlies. Uit de onverwerkte rouw om de hoop die nooit waarheid is geworden. Niet zozeer de rouw om een verloren geliefde, om diegene die je ergens in de tijd bent kwijt geraakt. Ook niet de rouw om een ideologie, politieke overtuigingen of filosofisch geneuzel, want daar wordt geen woord aan vuil gemaakt. Maar wel de rouw om het meer alledaagse geloof dat vanuit die theorieën een heel mensenleven vorm gaf: het geloof in de vrijheid, in een seksualiteit die alle grenzen zou open gooien. En ja, in de liefde. Misschien geloven ze nog wel in mekaar, maar ze geloven niet langer dat deze verbondenheid hen kan redden van de buitenwereld.

Ricky en Ronny is het verhaal van een hedendaagse liefde, die nog navibreert in de schokgolf van toen. Het is het verhaal van een verloren onschuld, van mensen die verloren als sneeuwvlokjes ronddwarrelen. Menselijke vlokjes die uit flatgebouwen naar beneden zweven. Het is dat ene beeld van de Twin Towers dat niemand ooit zal vergeten. Maar in *The Ballad* raken de lijven nooit de grond. Uit de tekst, maar ook uit de verrassende tekenfilm-eindscène, krijgen we de vlokjes te zien, als onschuldig troostende bodembedekkers, als spermacellen in de ruimte, als sterren in de Melkweg.

Hans Petter Dahl en Anneke Bonnema schaatsen op de grens tussen het alledaagse en het absurde, tussen liefde en vervreemding. De intimiteit die uit hun aanwezigheid op het podium spreekt, is een staaltje van kwetsbaarheid dat maar heel weinig in het theater valt mee te maken.

Etcetera, januari 2008

(tijdschrift over podiumkunsten)

SWEDEN

MAISONDAHLBONNEMA & NEEDCOMPANY AT KILEN, KULTURHUSET, STOCKHOLM
TOUCHINGLY FUN HUNT FOR HAPPINESS
By Johanna Paulson

Bonnema and Dahls pop opera is an absurd depiction of the spoiled middle class' constant hunt for happiness. Johanna Paulsson is both entertained and touched.

"Do you know this feeling where everything feels the same?" Anna Sophia Bonnema and Hans Petter Dahl's alter egos Ricky and Ronny sing, while monotonous electropop emphasizes the meaningless monotony of tristesse.

(...)

"The Ballad of Ricky & Ronny - a pop opera" is a precise portrait of the global middle class who has relatively little to complain about – who has time to think about if that expensive facial cream really works – but who never seems to be able to stay happy. Bonnema and Dahl, who respectively wrote libretto and music, together stand for both the concept and the performance.

(...)

In "The Ballad of Ricky & Ronny" the sound from a laptop fills the air while the scenography is limited to a few single light shifts. There are no huge gestures, just two voices and repetitive rhythms whose formula-like appearance in itself becomes a bearer of meaning. Banal blipping synth pop is to embody a relationship deprived from its content. The music wanders freely from the eighties of David Bowie to rock duets that are like a meeting between Nico and Leonard Cohen

Ricky and Ronny are children of an era of free sex, but the remains of the ideals from the sixties are mostly fear, desperation and a few trips. In a life full of misfortunes and lack of control they have slipped into a bubble where being together turns into a perverse docusoap. Ricky wants to celebrate that they're still together and "pretty ok", even though the outside world is a chaos of war and alarms.

But the emptiness is so infinite that it has to be filled with everything from high heels and kinky sex to an adopted child made out of snow and sperm – literally a fantasy embryo named "Freedom". And on the same way of being turned away from reality, people jumping from skyscrapers turn into human snow in an indestructible memory of 9/11.

The plot seems more and more absurd but the core is never lost. With vulnerability and presence they depict the inability to reach each other in a vacuum where the words "I love you" have since long lost their meaning and where one's own disappointments are blamed on the other. The love that remains is only functional as the binding element in a team against the rest of the world.

The primary for Bonnema and Dahl never seems to be to challenge the limits of performing arts – it sort of happens along the way – but to present their ideas through the intimacy of the human meeting. That's precisely why "The Ballad of Ricky & Ronny" is both a humorous and touching depiction of the abundance society and the hunt for the individual happiness.

Dagens Nyheter, 5 October 2008

([Dagens Nyheter](#) is a daily [newspaper](#) in [Sweden](#). It has the largest circulation of Swedish morning newspapers.)

THE BALLAD OF RICKY AND RONNY - A POP OPERA
by Anette Sallmander

If Needcompany comes to your city, you need to see them.

Needcompany, an international multilingual and multidisciplinary group, based in Brussels, Belgium, has been in existence since 1986, and is still at the forefront of creative stage work. They are currently touring all over the world and it is a must-see!

Jan Lauwers, the company's founder and artistic director, has also produced video projects and a full-length feature film. Co-founder, actress Grace Ellen Barkey, has been deeply involved with the company and has been making her own productions since 1992, on the borderline where theatre, dance, performance and art meet. Some other associated performers are also creating their own work under Needcompany's umbrella, for example MaisonDahlBonnema, OHNO COOPERATION, Lemm&Barkey, . . . this expansion has grown organically from within, creativity without boundaries fosters free and independent artists.

Isabella's room was my first experience of Needcompany. I was blessed. My second was MaisonDahlBonnema presenting *The Ballad of Ricky and Ronny – a pop opera*. Even though the plays are very different, there is a similarity of approach. Investigation is the central part of their work, creating the rough aliveness of a prototype instead of a polished finished product. They do not pretend they are anywhere else than on stage. During the performance they take care of the technicalities like changing light, sound score, projections even as they portray things that are happening elsewhere or in the past, in a way that draws you into the story. In so doing, they achieve a presence, a being in the now, that makes them real and connected with the audience. For me, this is when theater works at its best.

Does individual love exist? This is the question raised by MaisonDahlBonnema. The couple has composed the music, written the libretto, directed, and choreographed and are now performing the characters in *The Ballad of*

Ricky and Ronny - a pop opera. They play with all the details of their composition. Even the choice of the subtitle makes a twist for your awareness, since opera usually is grandiose, but Ricky and Ronny are performing pop in a chamber music format.

In a contained space, they deal with a huge subject—the meaning of life—that becomes relative when it is counterbalanced with world starvation. True artists form their own language, they avoid superimposing form over content. Even serious situations become humorous—when they sing “time typical”, for example, expressions like “fuck you” are repeated in a low-key over and over again, in true opera style.

Ricky and Ronny is a portrait of a middle class couple who have everything they need but the meaning of life. They struggle to fill the emptiness with anti-wrinkles cosmetics, clothing, shopping, but nothing seems to work. They even adopt a child who is merely a figment of their imagination whom they call Freedom. . . . a child made out of sperm and snow. Freedom is a child of our time and it’s cold now. Ricky and Ronny are from the generation of free sex, but they do not know how to use this freedom and end up trying different kinky sex games that gives neither of them satisfaction. Many of us have experienced being in a couple relationship when it is at its worst and we all know how hard it is to bring it to a new level after the “in love” period is over. What does one do, when the worlds “I love you” have lost meaning?

LOFT The Nordic Bookazine, 27 November 2008
(Quarterly Magazine on Art, Architecture, Design, Culture, Travel)

NEEDCOMPANY

Hooikaai 35 B-1000 Brussel

tel +32 2 218 40 75

fax +32 2 218 23 17

www.needcompany.org

Contact

Zakelijke en algemene leiding: Christel Simons christel@needcompany.org +32 495 12 48 22

Assistent zakelijke leiding: Thijs De Ceuster thijs@needcompany.org

Dagelijkse leiding, internationale relaties, verkoop: Inge Ceustermans inge@needcompany.org +32 495 27 17 24

Productieleiding: Luc Galle luc@needcompany.org

Regieassistent, dramaturgie en communicatie: Elke Janssens elke@needcompany.org

Tourmanagement: Frank Van Elsen frank@needcompany.org

Publicaties & Assistentie: Eva Blaute eva@needcompany.org